

Мария Кирова

ПОВЯРВАЙ МИ И ТИХИЧКО ЕЛА

София, 2011

Всички права запазени. Нито една част от тази книга не може да бъде размножавана или предавана по какъвто и да било начин без изричното съгласие на автора и издателството.

© Мария Кирова, автор, 2011

© Издателство „Изток-Запад“, 2011

ISBN 978-954-321-902-5

Мария Кирова

Повярвай ми и тихичко ела

лирика

*В този кратък наш живот
достойно да живеем.
Достойнството и любовта
са истинската му цена.*

I Времето неумолимо

Времето неумолимо

Не можеш времето назад да върнеш,
неумолим е неговия бяг.

Не можеш ти назад да се обърнеш,
за да си спомниш всичко пак.

Да би могъл за миг да зърнеш само
на скъпата си майка топлите очи,
а после от сърце да я прегърнеш
и тихо да промълвиш „не плачи!“

Да би могъл навярно щеше
приятелския жест да оцениш,
а ти понякога със дни мълчеше
без думичка да промълвиш.

Какво не би направил, за да можеш
по-често да се връщаш в своя дом,
но в него няма вече никой, боже!
Останал си самичък, без подслон.

Да можеше горчиви думи,
би върнал времето да ги спестиш,
а на любимите си хора –
най-нежните слова да промълвиш.

Но времето неумолимо
превръща в пепел всичко покрай теб,
отвъд са вече хората любими
кому да кажеш топла дума днес?

Старият албум

Прозорец, свещник, саксия с мушкато,
недогоряла свещ и статуйка с отчупен край.
Пред албума седя опряна на лакът,
в главата ми – мисли безкрай.

Картини от близкото минало виждам
и спомени стари в отминали дни,
снимки от пращния албум изваждам
и сякаш в ухото ми някой шепти.

Ето пред мене е старата слива на двора
и моята майка в градинка с цветя,
а аз съм се свряла във кривите клони,
заслушана на птици в песента.

О, детство безгрижно, къде си, върни се,
върни ми за малко ти звънкия смях,
дай ми да зърна пак милите хора и после иди си,
оставило скъпия спомен за тях.

Повдигам глава към зората на май,
в прозореца вече е утринен хлад –
все там стои саксията с мушкато,
и догоряла свещ до статуйка с отчупен край.

Молитва

Заставам пред портрета на стената
избърсвам тихичко потеклата сълза.
Колко кратък е живота на земята,
колко мъка има във сърцето ми сега.

Напред пристъпвам, скланям си главата,
тихичко прошепвам твоят име,
едничък само миг върни се на земята,
за да ти кажа: „майчице, прости ми“:

за нощите безсънни, когато болни бяхме,
за вечната тревога в твоите очи,
затуй, че никога не те разбрахме,
не знаехме кога и как да замълчим.

В забързания ритъм на живота
все времето не стигаше за теб –
нали е майка – ще прости, ще чака
до следващия празник, до някой следващ ден.

Сега да можеше да зърнеш само
колко мъка има в нашите очи,
поне веднъж да можем да прошепнем „мамо“,
на твоят рамо да поплачем и заспим.

Чуй молбата ми – за миг да дойдеш само
глава пред теб смирено да склоня,
да промълвя най-хубавата дума „мамо“,
„прости ми майчице“ да прошептя.

Старата китара

*В*ръцете ми е старата китара,
пред мен са куп писма от младостта,
а тя поглежда ме от снимка стара
усетила ми сякаш близостта.

Какво ли ще нашепнат тези струни
затрепкали във моята ръка?
Дали за мигове незабравими
или пък за отминала тъга...

Като гръм

Любовта дойде внезапно –
нечакана, но силна и добра.
Като гръм със сила страшна
разтърси чувствата ми тя.

Вървиш по пътя, срещаш ме случайно,
в очите ти струи тъга,
поглеждаш ме замислено, потайно
и сам не вярваш още на това.

И още не разбрал любовна мъка,
върховното блаженство не познал,
ти вече знаеш – този миг божествен
за нищо на света не би го дал.

Любов безумна, силна и гореща
заражда се във този миг.
Защо ли хората не знаят нещо,
че пази ли се – вечно ще гори.